

BEN JIJ OOK EEN DOENER?

OOGGETUIGENVERSLAG VAN HULPKONVOOI VOOR OEKRAÏNE.

Krokusvakantie. Ik genoot volop van de (Siciliaanse) zon toen de oorlogsbeelden uit Oekraïne me via mijn smartphone bereikten. Eerst was er ongeloof. Dan verontwaardiging. En uiteindelijk boosheid. Ik was boos op de wereld die zoveel kwaadheid in zich draagt. Maar vooral ook op onze wereldleiders die dit hadden moeten zien aankomen. Hun politieke gepalaver heeft verre gaande gevolgen voor mensen zoals jij en ik. Daar had ik echt mijn buik van vol, dus besloot ik in actie te treden.

Uit een mix van emoties ontstond de actie die vanuit deMens, nu en Vergeet de Kinderen Niet! vzw werd uitgewerkt. Ik hoor al mijn hele leven lang dat emoties een slechte raadgever zijn, maar ik ben blij dat mijn emoties het nog steeds winnen van mijn ratio. Ik informeerde me bij onze Algemeen Directeur, Anne-France Ketelaer, naar mogelijke initiatieven die we via onze Vrijzinnig Humanistische beweging konden nemen. Alweer een zinloze oorlog. We móesten de zoveel slachtoffers bijstaan. Ik vroeg of we met een aantal busjes naar Medyka, een dorp aan de Pools-Oekraïense grens, mochten rijden om hulpgoederen af te leveren en vluchtelingen mee te brengen naar Brussel. Het enthousiasme was bijzonder groot. Zowel het directiecollege als onze voorzitter, Freddy Mortier, en onze Franstalige zusterorganisatie, Centre d'Action Laïque (CAL), toonden zich meteen bereid om de actie te ondersteunen. Onze communicatiedirecteur, Philipp Kocks, verspreidde onmiddellijk een ALERT naar onze vrijzinnige gemeenschap en de respons was hartverwarmend. Op enkele dagen tijd zamelden we meer dan 14.000 euro in! Ik kon meteen beginnen aan de praktische uitwerking van onze missie.

Collega's Sammy, Ralf en Yvan zouden samen met mij de tocht aanvatten. Op zondag 13 maart vertrokken we met vier volle busjes richting Medyka.

De volgende dag, rond 17 uur, reden we letterlijk de rook in. En die geur, van onder meer buskruis, ruik ik nu nog steeds. We lieten ons niet van slag brengen en reden dapper verder. In Medyka

spraken we meteen af met een Oekraïense hulpverleenster die het medisch materiaal dat we bijhadden, zou komen overladen. We hebben uren op haar gewacht. Aan de grens was ze door militairen opgehouden. De spanning was te snijden.

Die nacht deed ik geen oog dicht. Om vijf uur stond ik, op van de zenuwen, klaar om de rest van onze hulpgoederen af te leveren in het nooddorp vlakbij. Het dorp was duidelijk in ijtempo opgezet. Oorlogsvluchtelingen werden er een eerste keer geregistreerd, kregen er iets te eten en drinken, werden er verzorgd en konden er even uitblazen.

Nadien werden ze in officiële bussen overgebracht naar een leegstaand shoppingcentrum waar ze door geregistreerde chauffeurs, waaronder wijzelf, fakkelt naar hun land van voorkeur konden doorreizen. Wat we zagen, tarte alle verbeelding. Zoveel getraumatiseerde mensen, voornamelijk vrouwen en kinderen. Hun wanhoop kroop diep onder mijn vel. Maar je voelde ook de tastbare hoop. De hoop om naar veiliger oorden te kunnen reizen.

Na amper een uur had ik vijf vrouwen, een peuter en een kat in mijn bestelbusje zitten, en kon ik vertrekken richting Wrocław. In de auto heerste eerst verslagenheid, dan een zekere opluchting maar bovenal een indrukwekkende stilte. Na enige tijd had ik door dat Lyudmila en Svetlana zussen waren, dat Tamara samen met haar zoon Max (1,5) op de vlucht was, en dat Tatyana niet alleen verknocht was aan haar dochter Diana (22) maar ook aan hun kat Sonja.

We kwamen op dinsdagavond aan in een hotel in Wrocław. Daar kon mijn gezelschap eindelijk wat slaap inhalen, een warme douche nemen en even op kracht komen. Mijn passagiers kwamen allemaal uit Kiev en waren al minstens veertien dagen onderweg. Voornamelijk te voet.

Mijn moederhart brak toen Max, de jongste van het gezelschap, meteen naar zijn bed liep. De oprechtheid van een kind behoeft geen twijfel: de jongen was uitgeput en snakte naar een warm bed.

Later die avond vertelde Diana mij hoe ze haar papa in Kiev had moeten achterlaten en over hoe ze geen enkele hoop koesterde om

←

**WAT WE ZAGEN, TARTTE
ALLE VERBEELDING.
ZOVEEL GETRAUMATISEERDE
MENSEN. HUN WANHOOP
KROOP DIEP ONDER
MIJN VEL.**

hem snel terug te kunnen zien. Ik denk dat mijn hart toen een tweede keer brak. Buiten het zicht van Diana liet ik mijn tranen de vrije loop. En opnieuw kon ik de slaap niet vatten.

Op woensdag vertrokken we in alle vroegte uit Polen. Niet erg uitgeslapen, maar aan de blikken die we uitwisselden, wisten we dat we op elkaar konden steunen. Hartverwarmend.

Hoe dichterbij we de eindbestemming naderden, hoe luider het werd in de wagen. Iedereen begon naarstig te bellen naar een vriendin, een broer of een zus waar ze terecht konden. Ik hoorde de opluchting in hun stemmen. Opluchting om eindelijk in veiliger oorden te zijn. Hier en daar zag ik zelfs een lach.

Max en zijn mama bracht ik naar haar broer. De zussen Lyudmila en Svetlana konden terecht bij een vriendin. Diana, haar mama en kat Sonja vonden een veilig onderkomen bij een tante. Daar begon Diana onbedaarlijk te snikken. Haar mama, zelf aan het eind van haar krachten, pakte haar dochter stevig vast. En hoewel ik mezelf had voorgenomen om mijn tranen niet te laten zien, stonden we uiteindelijk met ons drieën in een troostende omhelzing. En dat in een woonwijk waar de oorlog voor de meesten een ver-van-mijn-bedshow is.

Ik ben nog steeds erg onder de indruk van al het menselijke leed dat ik gezien heb, maar ik ben vooral bijzonder fier op onze Vrijzinnig Humanistische gemeenschap. De afgelopen weken heeft zij haar volle kracht laten zien. deMens.nu vertaalde haar slagzin 'De mens centraal' moeiteloos naar de praktijk, en daardoor konden wij maar liefst 26 mensen, twee honden en één kat veilig onderbrengen.

Wanneer u dit artikel leest, hebben we al een tweede reis achter de rug en kijken we samen hoopvol naar de toekomst. En oh ja, ik ben een doener. Maar dat had u allicht al door. Bent u er ook een? Laat het ons vooral weten: yasmina.elboubkari@demens.nu

• **Yasmina El Boubkari**

DONEER OOK GELD OF HULPGOEDEREN!

Onze inzamelingsactie bracht bij dit schrijven 17.172 euro op. Maar de situatie in Oekraïne verslechtert elke dag. Daarom blijven we geld inzamelen om Oekraïense vluchtelingen te ondersteunen.

Doneer nu op: **BE 55 9734 2242 6344**

Hulpgoederen zijn welkom in het huisvandeMens in jouw buurt. Momenteel is er een grote nood aan: verbanden, spuiten, infusen, NaCl, paracetamol, ibuprofen, isobetaïne, bloedstelpende medicijnen, antibiotica en hemostatische middelen. Maar ook: babyvoeding, melkpoeder, natte doekjes, maandverband, kaarsen, pampers, thermodekens, handschoenen, mutsen, kousen, rugzakken, thermische kledij, skikleren, slaapzakken, voedselconserven, kant-en-klare maaltijden ...

